

кутията. — Тъзи ли си избрала за сватбената рокля на господарската дъщеря? Азъ съмъ поръчала копринени, копринени дантели . . .

Продавачътъ протегна дългата си ржка къмъ най-високия рафтъ и извади малката кутия, въ която бѣ скрито седефеното копче. Като я отвори, жената извика отъ възхищение:

— Я вижъ, какъ грѣятъ като слънце! Не приличатъ на твоитѣ, дето ги плетешъ като че съ краката си.

На малкото синеоко момиче му стана изведнажъ толкова мъчно, че една сълза се показва въ жгъла на едното му око. „Защо ме обижда така? — започна да си мисли то. — Не знае ли, че за тази работа трѣбва коприна и други совалки? О, ако имахъ такива совалки, струва ми се бихъ изработила тънки като паяджина дантели, свѣтли като лазура и осѣяни съ цвѣтя като полето презъ май . . .“

Както си мислѣше тъй, малкото седефено копче се обади, но толкова тъничко, тъй нѣжно, че само момичето можа да го чуе:

— Не плачи, синеока хубавице, скоро и тебъ слънцето ще огрѣе. За твоитѣ ржце ще се намѣрятъ совалки, изкова-

ни отъ лжчитѣ на луната, и тънkitѣ ти дантели ще красятъ само роклитѣ на царкинитѣ, които ще изпращатъ нарочни пратеници при тебъ. Тѣ ще те взематъ въ твоитѣ кораби, и очитѣ ти ще видятъ много свѣтове, и твоитѣ дантели ще приличатъ на морската пѣна и ще бждатъ обси-пани съ морски лилии, и милиони бисерчета ще бждатъ вплетени въ тѣхнитѣ паяджинни нишки . . .

И както си бѣбрѣше, малкото седефено копче се изтъркули отъ своя жгълъ и незабелязано се скри въ сърдцето на една дантелена роза, за която жената заплати добри пари.

